

РЕШЕНИЕ

№ 2369

гр. София, 22.01.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 79 състав,
в публично заседание на 20.01.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Николай Димитров

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **7424** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на Т. А. М., ЕГН [ЕГН], [населено място],[жк], [жилищен адрес] - срещу Заповед за прилагане на ПАМ №1854/08.07.2024г., по чл.171, т.1, б.“Б“ от ЗДвП на мл. автоконтрольор в отдел „ПП“ СДВР, с която е наложена ПАМ - временно отнемане на свидетелството за управление на МПС, но не повече от 18 месеца.

В жалбата се твърди, че оспорената заповед е неправилна и незаконосъобразна. Иска се от съда същата да бъде отменена. Счита се, че ЗППАМ е постановена в нарушение на чл. 171, т. 1, б. „Б“ от ЗДвП, тъй като макар и да е записано, че М. е отказала да бъде тествана с техническо средство, то той се е явила в УМБАЛ „Света А.“- С. и е извършил назначеното му изследване. Иска се отмяна на оспорената заповед. Претендира се присъждане на направени по делото разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлявана от адв. В. С., поддържа жалбата и моли оспорената заповед да бъде отменена, като незаконосъобразна. Посочва, че не е налице отказ, след като М. се е явила в УМБАЛ „Света А.“- С., където е дал биологични проби за медицинско изследване.

Ответникът – мл. автоконтрольор в отдел „ПП“ СДВР, издал процесната ЗППАМ не се явява, се е представлява от юрк.П., който моли да се отхвърли жалбата, а ЗППАМ е издадена от компетентен орган при спазване на административно

производствените правила. Сочи че, нарушението е доказано по безспорен начин. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

СГП, редовно и своевременно призована, не се представлява.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Заповедта, която е предмет на обжалване в настоящето производство е издадена въз основа на съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) със серия GA №1217150 от 08.07.2024г., издаден от мл. автоконтрольор при СДВР, отдел „Пътна полиция“, с който е установено, че жалбоподателят М. на 08.07.2024г. в [населено място], по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица], управлява л.а. „О. 3.“ с рег. [рег.номер на МПС], като пред бл.720 при маневра заден ход реализира ПТП с паркиран л.а. Тойота Рав 4 с рег. [рег.номер на МПС], като отказал да бъде проверен с техническо средство „Алкотест дрегер 7510“, с фабричен номер ARBA 0137. Издаден му е талон за медицинско изследване № 0190701 за УМБАЛ „Света А.“- С. и връчени 7 бр. холограмни стикери.

Въз основа на данните в административната преписка, ответникът по делото е издал обжалваната заповед за прилагане на ПАМ на №1854/08.07.2024г., като е приел, че са налице материалноправните предпоставки на чл. 171, т.1, б. “Б” от ЗДвП за прилагане на тази мярка, а именно временно отнемане на свидетелство за управление на МПС на жалбоподателя до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца и е посочил, че налице хипотеза на отказ за тестване с техническо средство.

По делото е представена и приета административната преписка, като в същата се съдържа и протокол за химическо изследване № 476/09.07.2024г. от химик в химическа лаборатория на УМБАЛ „Света А.“- С., според което в изследваните проби на Т. А. М., ЕГН [ЕГН] се доказва етилов алкохол в количество 2,27 промила.

В съдебно производство са разпитани и свидетелите: С. Г. Т., Г. И. Г., Р. Х. Б., М. Г. Т.; представени са: трудов договор, трудова характеристика, копие от постановление за отказ да се образува ДП от 30.08.2024г. на СРП по пр.пр.37577/2024г., решение № 4657 от 24.10.2024г. на СРС по адм.нак.дело № 10612/2024г., заповед № 513з-6400/07.07.2023г. на Директор СДВР, заверено копие от писмо изх.№ 338400-12547/29.07.2024г., заверено копие от писмо вх.№ 338400-12408/25.07.2024г., заверено копие от жалба изх.№ 235164/18.07.2024г.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в 14-дневния срок за обжалване, срещу подлежащ на обжалване акт от лице, за което той е неблагоприятен, поради което е допустима. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Видно от представените с административната преписка заповеди, с които са определени лицата, които следва да осъществяват контрол по ЗДвП., оспореният пред съда акт е издаден от компетентен административен орган.

Оспорената заповед отговаря на изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК. Същата

съдържа фактическите и правните основания, послужили за нейното издаване, поради което съдът приема, че е мотивирана. Изпълнени са изискванията на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП.

Съдебният контрол за материална законосъобразност на оспорения административен акт обхваща преценката дали са установени от компетентния орган релевантни юридически факти, изложени като мотиви в акта и доколко същите се съотнасят към посоченото в заповедта правно основание.

В процесната заповед е вписано правното основание за издаването - чл. 171, т. 1, б. "Б" от ЗДвП. Посочената разпоредба съдържа няколко хипотези. Самостоятелното осъществяване на която и да е от тях дава възможност на органа да упражни властническата си компетентност с цел преустановяване на констатираното нарушение на правилата за движение по пътищата. Фактическият състав за налагане на ПАМ в хипотезата на чл. 171, т. 1, б. "Б" от ЗДвП, изисква лицето да управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца.

В случая, за да приложи ПАМ по отношение на жалбоподателя, административният орган се е позовал на хипотезата - водачът на МПС отказва да му бъде извършена проверка техническо средство за наличие на наркотични вещества или техните аналози. Административният орган е приел за осъществена именно тази хипотеза, като е посочил в заповедта, че на посочените дата и място жалбоподателят управлява лек автомобил марка „О. З.“ и отказва да бъде проверен с техническо средство за употреба на алкохол. Това описание от фактическа страна е достатъчно да обоснове налагането на ПАМ по смисъла на приложената правна норма и изцяло кореспондира с посоченото правно основание в заповедта за прилагане на ПАМ. С факта на отказа е изпълнена хипотезата на чл. 171, т. 1, б. „Б“ от ЗДвП, което от своя страна е материалната предпоставка за възникване на правомощието на административния орган да приложи ПАМ.

От доказателствата по делото, в т.ч. АУАН, който съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП има обвързваща доказателствена сила до доказване на противното, а констатациите му не са опровергани от жалбоподателя, /тъкмо напротив разпитаните в хода на съдебното производство свидетели установяват идентични фактически положения с тези посочени в АУАН/ е установено, че М., на посочената дата е отказала да бъде изпробвана с техническо средство „Алкотест дрегер 7510“, с фабричен номер ARBA 0137.

Спорът в случая се свежда до факта, дали, след като на жалбоподателя е връчен талон за медицинско изследване и същият се е явил във УМБАЛ „Света А.“ - С. и дал биологични проби, са били налице предпоставки за налагане на ПАМ - чл. 171, ал. 1, т. 1, б. "Б" от ЗДвП и дали същият е управлявал процесното МПС.

Разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. "Б" от ЗДвП регламентира не правото на водача за

избор на вид проверка, а правомощието на контролния орган да приложи предвидената ПАМ при осъществяване на всяка една от алтернативно предвидените в закона хипотези, сред които са и - проверка с техническо средство или чрез химичен, респ. медицински анализ. Граматически двете хипотези са отнесени една към друга с алтернативна връзка чрез съюза "или", което означава самостоятелност на прилагането им. Иначе казано разпоредбата е приложима при няколко фактически основания, изброени алтернативно, между които е и посоченото „отказва да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор“. В този смисъл достатъчно е да е налице само отказ за проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол, за да бъде наложена съответната ПАМ.

Т.е. разпоредбата съдържа няколко хипотези, които са дадени алтернативно, а не кумулативно. Отказът да бъде проверен с техническо средство е достатъчен, за да се приложи мярката по този законов текст. С Решение № 14243/20.11.2018 г. на ВАС по адм. д. № 9029/2017г. се сочи „... Отказът на водача да се извърши проверка с дрегер е достатъчен да се издаде принудителната административна мярка, не е необходимо да е отказал и медицинско изследване. Обстоятелството, че водачът е дал кръв за медицинско изследване и при химическото изследване е установен етилов алкохол в кръвта ...не води до извод, че принудителната административна мярка е следвало да се издаде при друга хипотеза на законовата разпоредба...“. В Решение № 12245/13.10.2017г. по адм. дело № 9208/2017г.на ВАС ясно е казано: „...От доказателствата по делото е видно, че в случая органът твърди, че е налице отказ на лице, което управлява моторно превозно средство, да бъде проверено с техническо средство. Разпоредбата не изисква наличието кумулативно на отказ за проверка с техническо средство и на отказ да се даде кръв за медицинско изследване. И единият отказ е достатъчен...“

Фактът, че жалбоподателят е отказал при проверката да бъде тестван с техническо средство с „Алкотест дрегер 7510“, с фабричен номер ARBA 0137 не се променя от последвалото негово съгласие да даде биологични проби за химико-токсикологично лабораторно изследване, защото двете хипотези законодателят е заложил в условията на алтернативност, а не в кумулативност, противно на твърдяното в жалбата. Както бе посочено по – горе употребата на съюза "или" при изброяването на фактическите основания за прилагане на този вид ПАМ недвусмислено сочи, че основанията са независими едно от друго, което означава, че дори и само при наличието на едната от тези хипотези по отношение на нарушителя следва прилагане на въпросната ПАМ. За прецизност следва да се посочи, че последващото изпълнение на медицинско предписание не санира отказа за извършването на проверка с техническо средство. Изпълнението на медицинското, респ. химическо изследване би имало значение за опровергаване на показателите от изследването проведено с техническо средство, доколкото получени при изследване на кръвна проба се приемат за по-достоверни, но в условията на отказ от изследване с техническо средство е без значение какво ще установи медицинското/ химико- токсикологично изследване, дори в случай, че е извършено. В настоящия казус, такова изследване е извършено и то е установило употреба на алкохол в значително количество, а именно 2,27 промила. В същия смисъл е и установената съдебна практика – цитираните Решение № 17559/19.12.2019г. на ВАС по адм. д. № 1286/2019г. и Решение № 14243/20.11.2018г. на ВАС по адм. д. № 9029/2017г., както и Решение № 6565 от 25.05.2017г. на ВАС по адм.дело № 7994/2016г., Решение № 14385/28.10.2019г. на ВАС по адм. д. №

15470/2018г. и др.

Относно наведените доводи, че друго лице е управлявало лекия автомобил при настъпване на ПТП, съдът намира същите за недоказани. От събраните в хода на производството гласни и писмени доказателства безспорно се установява, че именно Т. А. М. е управлявал л.а. „О. З.“ с рег. [рег.номер на МПС] при настъпване на описаното в АУАН пътно транспортно произшествие. В тази насока са показанията на свидетелите очевидци на инцидента С. Т., Г. Г., както и косвено от показанията на свидетеля Р. Б., пред който жалбоподателя не е отрекъл да е управлявал горепосочения лек автомобил при настъпване на ПТП-то. В представения отказ за образуване на досъдебно производство, са били обсъждани единствено дините за извършено престъпление по чл.325, ал.1 от НК, но липсва обсъждане на данни за деяние по чл.343 Б, ал.1 от НК, предвид на което същото не опровергава по никакъв начин направените по-горе изводи. Аналогично е и положението с представеното решение, което анализира единствено законосъобразността на полицейското задържане на лицето, но не и фактите свързани с настоящата ПАМ.

Следва да се посочи, че законодателят е предвидил, че ПАМ от процесния вид се прилага под прекратително условие – до решаване на въпроса за отговорността на водача на МПС, но за не повече от 18 месеца. Разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „Б“ ЗДвП не предвижда определяне на конкретен срок от административния орган в определени граници. Следователно при посочването на срока, за който е приложена принудителната административна мярка, административният орган не действа при условията на оперативна самостоятелност, тъй като срокът е определен в закона и в заповедта само се възпроизвежда предвидения в закона срок, а не се определя такъв от органа.

Съдът намира, че мярката се явява напълно съответна на целта на закона, която е да се лишат от възможност лица, които са под въздействие на алкохол/ респ. отказващи тестване за такъв/ да управляват МПС - в защита на значим обществен интерес – на охрана на безопасното движение по пътищата. Чрез временното отнемане на свидетелството за управление на такива водачи се цели предвиденото в чл. 1, ал.2 от ЗДвП, да се опазват животът и здравето на участниците в движението по пътищата, да се опазват имуществото на юридическите и физическите лица.

По гореизложените съображения съдът счита, че оспорената заповед отговаря на всички изисквания за законосъобразност, не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила при издаването ѝ, поради което подадената срещу нея жалба следва да се отхвърли като неоснователна.

При този изход на спора на основание чл. 143, ал. 1 от АПК на ответника следва да бъдат присъдени разноски в производството. В този случай присъждането на юрисконсултско възнаграждение е уредено в нормата на чл. 78, ал. 8 от ГПК, във вр. с чл.144 от АПК, във връзка чл. 37 от ЗПП, във връзка с чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ, поради което следва да се присъдят разноски в минималния предвиден размер от 100 лева.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 79 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ оспорването на Т. А. М., ЕГН [ЕГН], [населено място],[жк], [жилищен

адрес] - срещу Заповед за прилагане на ПАМ №1854/08.07.2024г., по чл.171, т.1, б.“Б“ от ЗДвП на мл. автоконтрольор в отдел „ПП“ СДВР, с която е наложена ПАМ - временно отнемане на свидетелството за управление на МПС, но не повече от 18 месеца.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл.172, ал.5 от ЗДвП.

ОСЪЖДА Т. А. М., ЕГН [ЕГН], [населено място],[жк], [жилищен адрес]да запрати на СДВР, сумата от 100 лв. /сто/, представляваща юрисконсултско възнаграждение и 5 /пет/ лева държавна такса за издаване на изпълнителен лист.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.